

1903	Syrië.	1918-1920	Sowjet-Unie.
1903-1914	Panama.	1919	Honduras.
1904	Dominicaanse Republiek.	1920-1922	Rusland (Siberië).
1904-1905	Korea.	1920	China.
1904	Tanger, Marokko.	1920	Guatamala.
1904	Panama.	1921	Panama-Costa Rica.
1904-1905	Korea.	1922	Turkije.
1907	Honduras.	1924	Honduras.
1910	Nicaragua.	1924	China.
1911	Honduras.	1925	Honduras.
1911	China.	1925	Panama.
1912	Honduras.	1926-1933	Nicaragua.
1912	Panama.	1926	China.
1912	Cuba.	1927	China.
1912	China.	1933	Cuba.
1912	Turkije.	1941	Groenland.
1912-1925	Nicaragua.	1941	Nederland (Suriname).
1912-1941	China.	1941	IJsland.
1913	Mexico.	1941-1945	Duitsland, Italië,
1914	Hawai.		Japan, etc.
1914	Dominicaanse Republiek.	1942	Labrador.
1914-1917	Mexico.	1950	Korea.
1915-1934	Haïti.	1957	Libanon.
1917-1933	Cuba.	1962	Cuba.
1918-1919	Mexico.	1964	Vietnam.
1918-1920	Panama.	1965	Dominicaanse Republiek
		1970	Cambodja.

V a n c o l l e g e - u r e n

en

v a n d i n g e n d i e v o o r b i j g a a n

M. G. B u i s t.

De eenmalige redactie van Groniek vroeg mij "om mededeling te doen van het besluit om dit jaar zo'n tien mensen minder aan te nemen dan vorig jaar". Het is bij zoiets maar net waar je begint; beter en juister zou het zijn om mee te delen dat de staf vasthoudt aan een plan dat indertijd door mij in de afdelingsraad naar voren is gebracht, namelijk om het aantal door de staf te geven college-uren geleidelijk te verminderen. Bij de discussie daarover, nu al weer een jaar geleden, bleek overtuigend hoezeer de staf zich gefrustreerd voelde door een te uitgebreide doceertaak.

Om duidelijk te maken hoe dit alles zo gekomen is, moeten wij teruggaan naar de beginjaren van de opleiding M.O.-geschiedenis. In die tijd, rond 1960, was iedere onderwijsautoriteit in den lande er van overtuigd dat een overproductie aan geschiedenisleraren voor de deur stond; prognoses op dit gebied werden onmiddellijk als vaststaande feiten beschouwd en met de regelmaat van de herfst-

blaren dwarrelden ingekomen stukken in de kranten, waarin de lezer werd opgewekt om niet voor werkeloze geschiedenisleraar te gaan studeren.

Met dit sombere toekomstbeeld voor ogen besloot Prof. Van Winter om het aantal stafleden in zijn afdeling laag te houden, lager dan eigenlijk wel gewenst was in verband met het aantal college-uren. Er moest wel hard gewerkt worden, maar zo zou men tenminste gespaard blijven voor overcomplete docenten in de toekomst. Aan deze gedragslijn werd jarenlang vastgehouden. Andere afdelingen breidden hun staven snel uit, maar de gideonsbende van de geschiedenis zwoegde voort, het moede oog gericht op de magere jaren die in het verschiet lagen.

Geleidelijk werd het echter duidelijk dat het met die overcomplete geschiedenisleraren wel meeviel en naarmate de historische hoogconjunctuur voortduurde, groeide de twijfel aan de juistheid van het deflatoire beleid inzake de stafbezetting. Stafleden die van andere universiteiten kwamen en hun doceertaak konden vergelijken met wat elders als normaal werd beschouwd, begonnen luide kreten van zich te geven, toen tot hun doordrong dat hun wetenschappelijk werk bij handhaving van het Groninger urenpeil tot een vrijetijdsbesteding ging worden.

In dit licht moet mijn mededeling van vorig jaar worden gezien; de vermindering van het aantal uren in de komende cursus vloeit hieruit logisch voort. Daar komt nog bij dat in oktober de themagroepen van start zullen gaan. Dankzij het Suger-college van de groep Jongkees, een soort experimentele themagroep, weten wij dat deze nieuwe opzet veel tijd en aandacht zal vragen van de groepsleiders. Het is daarom gewenst dat stafleden die als zodanig optreden, enige verlichting krijgen van hun resterende doceertaak.

Wanneer al deze zaken doorgedacht en doorgepraat zijn, zet de sekretaris zich tenslotte neder om alles onder te brengen in een proefrooster voor het volgende jaar. Er blijkt dan dat wij voor het komende jaar niet meer dan twee eerstejaars groepen kunnen bemannen. Een ernstige zaak, het zij toegegeven, maar die alleen als zodanig gekend zal worden wanneer zich een overgroot aantal liefhebbers zal aanmelden en dit is nog geenszins zeker. De monopoliepositie van Groningen op het gebied van leraren-dagopleidingen zal immers per 1 september verdwenen zijn: zowel in Tilburg, als in Amsterdam als in Leeuwarden als in Groningen beginnen experimentele lerarenopleidingen en overal staat geschiedenis op het programma. Een al te zwaar commentaar op dit ogenblik lijkt mij daarom voorbarig; persoonlijk ben ik meer geïnteresseerd in wat de toekomst voor onze afdeling brengen zal. Daar zal, dunkt mij, voor ons allen veel meer van afhangen.

vervolg van p. 398 :

niet al zijn energie spenderen aan het "boksen" tegen de "Haagse hoeders van Nederlands vreselijke geheimen"; die zouden wel eens minder de moeite waard kunnen blijken. En ik dacht dat hij wel ander werk op zijn vakgenied kon doen.

(Prof.dr. A.F. Manning doceert "wereldgeschiedenis der 20e eeuw" aan de Katholieke Universiteit te Nijmegen).

Uit het rijke historische

even . . .

het rijke bestaan

1943

